Дерева і люди

Дідусь з онуком були добрими друзями і багато часу проводили разом. Особливо полюбляли вони ходити на прогулянки. Якось теплої літньої днини вирушили вони до лісу. Йшли не поспішаючи, милувалися чудовими краєвидами. Дідусь показував онуку різні породи дерев, розповідав про них різні цікавинки і щоразу повторював: «Дерева як і люди».

Увагу хлопчика привернули два могутні красені — дуби, які стояли поруч. Різнилися ж вони тим, що одне дерево було розлоге, прикрашене густим блискучим зеленим широким листям, а віти іншого дуба схилялися від важкої ваги жолудів.

— Бачиш, любий хлопчику, — сказав дідусь. Одне дерево дбає лише про свою буйну крону, а друге — не шкодує сили своїх соків, щоб виростити плоди. Своїми жолудями це дерево годує лісових мешканців. А ще з його плодів в майбутньому виросте багато нових молодих дубочків. Дерева як люди:

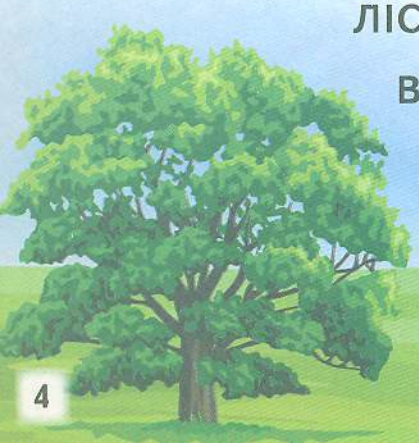

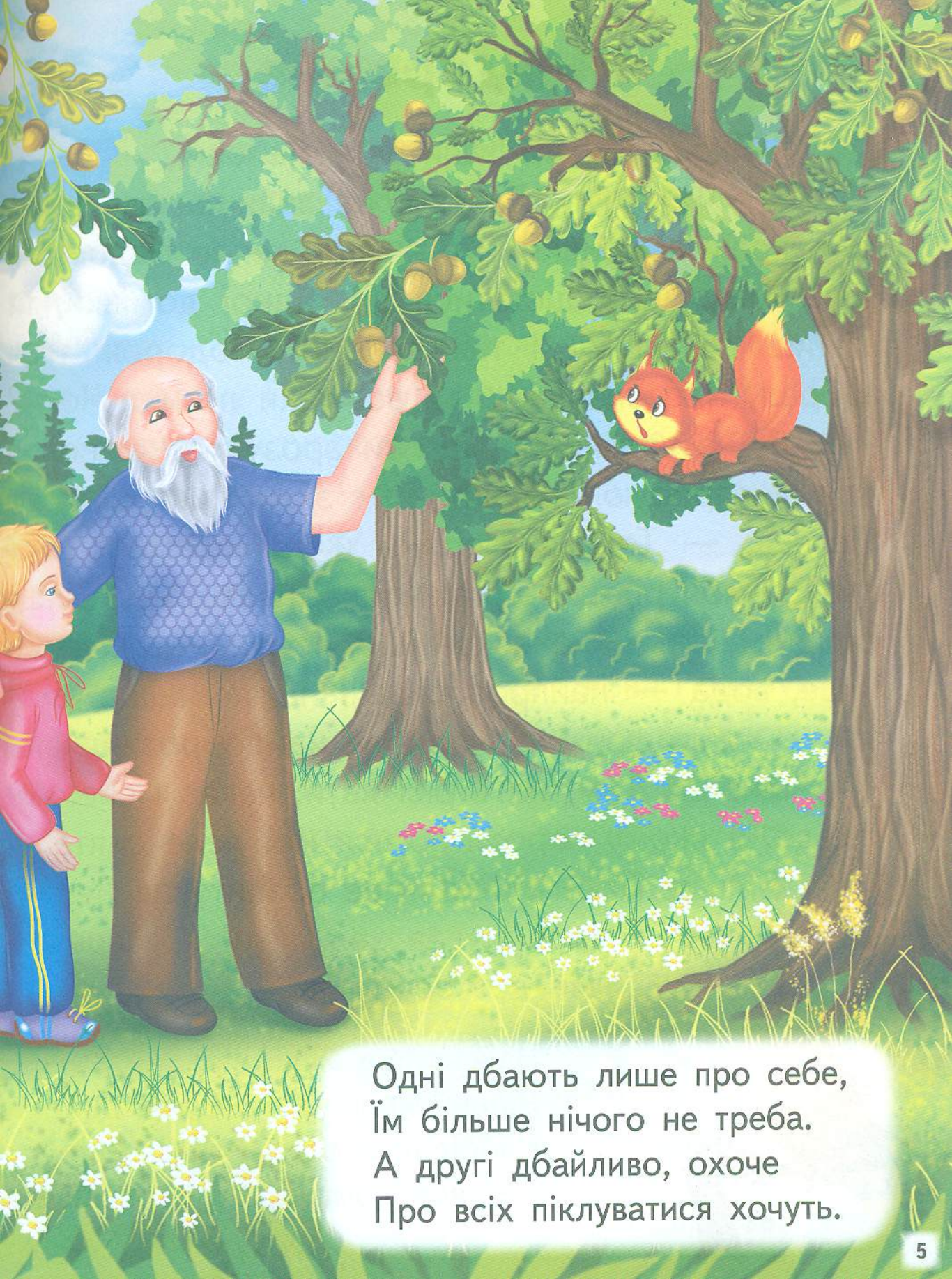

Одні дбають лише про себе,
Їм більше нічого не треба.
А другі дбайливо, охоче
Про всіх піклуватися хочуть.

Найдорожче

Якось Папуга запитав у Лелеки:

— Чому ти, Лелеко, не залишаєшся в нашім краї назавжди? Тут завжди тепло і вдосталь їжі. Чому, щоб дістатися до рідної домівки, ти летиш так довго і так далеко? Подорож твоя щоразу небезпечна, а ти все-таки летиш. Чому?

— Я не впевнений, що ти зрозумієш мене, та все ж спробую пояснити, — задумливо відповів Лелека. — Там за морями й за горами знаходиться моя рідна земля, моя Батьківщина. Сонце в ріднім краї — найяскравіше, небо — найблакитніше, вода — найпрозоріша і найсмачніша, земля — найродючіша, люди — найдоброзичливіші і найщиріші. Там, на стрісі хати, чекає мене моє гніздо, в якому народжуються мої лелеченята.

Більше Папуга ніколи не розпитував Лелеку й не пропонував залишитися. Напевне, він все зрозумів.

Найсвятіше місце на Землі —
Рідний край, де мешкає родина.
Найрідніша серцю та земля,
Де твоя домівка — Батьківщина.

Синя Птаха

Якось пролітала над квітучим садом Синя Птаха Щастя. Було спекотно. Шлях був нелегким, і вона вирішила сісти перепочити на розлогому вітті яблуні.

Молода жінка, яка прогулювалася садом, побачила стомлену Пташину і принесла їй миску з водою. Розчулена турботою жінки, Птаха заговорила:

— Дякую тобі, — сказала вона. — А чи є в тебе заповітна мрія?

— Так, — відповіла жінка. — Я мрію, щоб у дитини, яка в мене народиться, було Добре Серце. Воно навчить її говорити Добрі Слова і спонукатиме робити Добрі Справи. А це зробить щасливою мене і всіх, з ким спілкуватиметься моя дитина. Ось така моя заповітна мрія.

— Отак і буде, — ствердно сказала Синя Птаха Щастя.

Так і сталося.

Сказати добрих слів багато,
Зробити безліч добрих справ
Потрібно тим, хто щиро прагне,
Щоб Синій Птах у них бував
І щастя щедро дарував.